

Arrest

nr. 257 729 van 7 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 / 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam met een Albanees paspoort via Hongarije het Schengengrondgebied binnen op 5 mei 2020.

1.2. Op 10 december 2020 werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van tweeënvijftig maanden waarvan veertig maanden met uitstel voor vijf jaar.

1.3. Op 8 januari 2021 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer :

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

De betrokkene is in het bezit van een geldig Albanees paspoort voorzien van een inreisstempel voor Hongarije op 26.01.2020 alsook een geldige Albanese identiteitskaart. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij op 05.05.2020 werd aangehouden in het Rijk. We kunnen dus concluderen dat de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen ruimschoots werd overschreden.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs en aan verdovende middelen-deelneming aan vereniging, feiten waarvoor hij op 10.12.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 52 maanden waai van 40 maanden met uitstel voor 5 jaar. Deze gevangenisstraf zal definitief worden op 20.01.2021. Uit het aanhoudingsmandaat dd. 05.05.2020 blijkt dat hij zich samen met een kompaan de toegang had verleend tot de haven terreinen vertrekkende vanuit een Renault Kangoo. Verder blijkt dat zij in het bezit zijn van drie sporttassen waarin zowel gereedschap als 40 kg cocaïne wordt aangetroffen. Één persoon kon de vlucht nemen, de andere werd gevat. Tijdens de vlucht werd een gsm-toestel weggegooid maar dit kon gerecupereerd worden en hierin werden een 40-tal geëncryperde boodschappen aangetroffen. Het gsm-toestel wordt later vanop afstand gereset.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidend motief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 05.05.2020 in België (zie opsluitingsfiche).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs en aan verdovende middelen-deelneming aan vereniging, feiten waarvoor hij op 10.12.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 52 maanden waarvan 40 maanden met uitstel voor 5 jaar. Deze gevangenisstraf zal definitief worden op 20.01.2021.

Uit het aanhoudingsmandaat dd. 05.05.2020 blijkt dat hij zich samen met een kompaan de toegang had verleend tot de haven terreinen vertrekkende vanuit een Renault Kangoo. Verder blijkt dat zij in het bezit zijn van drie sporttassen waarin zowel gereedschap als 40 kg cocaïne wordt aangetroffen. Één persoon kon de vlucht nemen, de andere werd gevat. Tijdens de vlucht werd een gsm-toestel weggegooid maar dit kon gerecupereerd worden en hierin werden een 40-tal geëncryperde boodschappen aangetroffen. Het gsm-toestel wordt later vanop afstand gereset.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 07.05.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Zo ontving betrokkene tot op heden ook geen bezoek in de gevangenis van vrienden of familie. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Verder blijkt nog uit het administratief dossier dat betrokkene werd gecontroleerd op 13.10.2019 als vertrekkend passagier met bestemming Albanië. Hij verklaarde toen sinds 03.09.2019 in het Rijk te verblijven en is zelfstandig vertrokken.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied sinds 26.01.2020. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs en aan verdovende middelen-deelneming aan vereniging, feiten waarvoor hij op 10.12.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 52 maanden waarvan 40 maanden met uitstel voor 5 jaar. Deze gevangenisstraf zal definitief worden op 20.01.2021. Uit het aanhoudingsmandaat dd. 05.05.2020 blijkt dat hij zich samen met een kompaan de toegang had verleend tot de haven terreinen vertrekkende vanuit een Renault Kangoo. Verder blijkt dat zij in het bezit zijn van drie sporttassen waarin zowel gereedschap als 40 kg cocaïne wordt aangetroffen. Één persoon kon de vlucht nemen, de andere werd gevat. Tijdens de vlucht werd een gsm-toestel weggegooid maar dit kon gerecupereerd worden en hierin werden een 40-tal geëncryperde boodschappen aangetroffen. Het gsm-toestel wordt later vanop afstand gereset.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidendmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 05.05.2020 in België (zie opsluitingsfiche).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 07.05.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 05.05.2020 in België (zie opsluitingsfiche).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

*Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Albanië.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

- Schending van artikel 7, alinea 1, 3°, artikel 74/13 en artikel 74/14 §3, 3° van de vreemdelingenwet.
- Schending van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.
- Schending van de materiële motiveringsplicht.
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.
- Schending van het hoorrecht.
- Schending artikel 8 EVRM.

Eerste onderdeel,

In casu is de bestreden beslissing gesteund op artikel 7, eerste alinea, 2° en 3° en artikel 74/14 §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet.

Volgens artikel 74/14 §3 vreemdelingenwet kan worden afgeweken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten indien er een risico op onderduiken bestaat of er een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker zou een gevaar zijn voor de openbare orde, gelet op een veroordeling door de correctionele rechtbank d.d. 10.12.20.

Verwerende partij licht het vonnis nogal eenzijdig toe in de bestreden beslissing.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker op geen enkel moment bekentenissen heeft afgelegd tijdens de verschillende verhoren. Hij betwist integendeel zijn aandeel in de feiten, en stelt van niets op de hoogte te zijn geweest. Hij was louter chauffeur.

De straftoemeting dient ook specifiek bekeken te worden. De rechter verwijst uitdrukkelijk naar het blanco strafregister van verzoeker. Bij het bepalen van de straf en strafmaat wordt de aard en ernst van de feiten, de rol van verzoeker, de persoonlijke situatie en het strafrechtelijk verleden in overweging genomen.

Aan verzoeker werd daarom het voordeel van uitstel van tenuitvoerlegging toegekend.

Concreet werd een gevangenisstraf van 52 maanden opgelegd, waarbij vijfjaar uitstel werd verleend voor een gedeelte van 40 maanden. Dit houdt in dat verzoeker in theorie reeds vrijgelaten kan worden en zou kunnen terugkeren naar Albanië.

De veroordeling is echter nog niet definitief, aangezien het Openbaar Ministerie beroep aantekende.

Verzoeker stelt dan ook dat hij geen gevaar is voor de openbare orde.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C- 554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ vervat in artikel 7, vierde lid van de richtlijn 2008/115/EG. Deze bepaling heeft betrekking op de mogelijkheid om af te zien van het voorzien van een termijn voor vrijwillig vertrek. In zijn overwegingen 50 en 60 van dit arrest stelde het Hof als volgt (eigen onderlijning):

‘Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde ” in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115. [...]

In die omstandigheden veronderstelt het begrip „gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”

Verzoeker begrijpt niet waarom in de bestreden beslissing wordt gesteld dat ‘gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten’ hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat verzoeker “herhaaldelijk” feiten zou hebben gepleegd. Deze motivering van verwerende partij is dan ook pertinent onjuist.

Er is bovendien nog geen definitieve veroordeling.

Verzoeker meent dan ook dat er een schending is van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Tweede onderdeel,

Verzoeker begrijpt ook hoegenaamd de bedoelingen van de Belgische Staat niet.

Enerzijds wordt er d.d. 08.01.21 een bijlage 13septies uitgereikt aan verzoeker, waarbij wordt gesteld dat betrokkene onmiddellijk het grondgebied dient te verlaten.

Anderzijds tekent het Openbaar Ministerie in diezelfde periode hoger beroep aan tegen de veroordeling d.d. 10.12.20 (stuk 3). Hierdoor is het vonnis nog niet definitief.

Het lijkt er op dat beide diensten (OM en DVZ) geen contact met elkaar hebben opgenomen.

Immers, verzoeker had reeds naar Albanië kunnen en willen terugkeren, indien er geen hoger beroep was aangetekend, gelet op de reeds uitgevoerde straf.

Nu is er nog geen kracht van gewijsde, en is verzoeker dus nog niet definitief veroordeeld. Er wordt in de bestreden beslissing dan ook verwezen naar een niet-definitieve veroordeling.

Verzoeker zit op de ze manier gevangen tussen twee vuren.

Beide beslissingen van de Belgische Staat begin januari zijn niet complementair met elkaar. Op quasi hetzelfde ogenblik wordt enerzijds beroep aangetekend tegen de veroordeling, en anderzijds een bijlage 13septies betekend aan verzoeker.

Verzoeker meent dat er een schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name van de zorgvuldigheidplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Derde onderdeel,

Artikel 74/13 vreemdelingenwet voorziet dat bij een beslissing tot verwijdering de gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land. Verder dient op basis van art. 8 EVRM dat er een concrete belangenafweging en een fair balance-toets dient te worden gedaan

Artikel 74/13 Vw. is opgenomen in de bestreden beslissing. Doch, hier kunnen vragen bij gesteld worden.

Er wordt gemotiveerd dat verzoeker d.d. 07.05.20 (i.e. 8 maanden voor de bestreden beslissing) een vragenlijst ontving, maar niet invulde, waardoor er in het dossier niets wijst op een familie- of gezinsleven. Hij zou ook geen bezoek in de gevangenis hebben ontvangen.

Echter, verzoeker begreep niet wat het aan hem overhandigde document inhield.

Anders had hij kunnen mededelen dat hij een kind heeft in Italië, en had hij kunnen toelichten wat hij in Hongarije ging doen.

Verzoeker had geen afdoende mogelijkheid om zijn familie- en gezinsleven voldoende toe te lichten.

Er is een schending van het hoorrecht.

Vermeld artikel 74/13 en artikel 8 EVRM is dan ook geschonden.”

2.1.2. Verzoeker richt zich in de drie onderdelen van zijn middel tegen de overwegingen met betrekking tot de openbare orde.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de bestreden beslissing inderdaad steunt op artikel 7, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) met betrekking tot het kunnen schaden van de openbare orde. Daarnaast steunt de bestreden beslissing ook op artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet; met name dat verzoeker langer op het grondgebied verblijft dan de maximale duur van negentig dagen op een totaal van honderdtachtig dagen. Beide motieven zijn determinerend en zijn elk op zich van aard het bevel om het grondgebied te verlaten op afdoende wijze te motiveren.

Verzoeker betwist geenszins dat hij onder het toepassingsgebied valt van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoekers kritiek op het motief met betrekking tot de openbare orde kan aldus niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden vermits deze nog steeds op afdoende wijze steunt op artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing geen motivering op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bevat, merkt de Raad op dat verzoeker nergens in zijn verzoekschrift betoogt dat hij een kind heeft dat in België verblijft, dat hij een gezinsleven in België zou hebben of dat zijn gezondheidstoestand een terugkeer naar Albanië verhindert. Waar verzoeker er in het derde onderdeel op wijst dat hij een kind heeft in Italië, brengt hij daar geen enkel begin van bewijs van bij. Verzoeker beperkt zich tot een algemene verklaring en verschaft geen enkele informatie met betrekking tot de relatie die hij met dit kind heeft, of hij effectief het ouderschap waarneemt, of zij samenwonen e.d. Daarnaast merkt de Raad op dat het bestreden bevel een loutere toepassing inhoudt van artikel 7 van de vreemdelingenwet en dat verzoeker ervan op de hoogte diende te zijn dat hij op grond van artikel 6 van de vreemdelingenwet (evenals artikel 6.1 van de Schengengrenscode) slechts recht had op een verblijf van 90 dagen op het Schengengrondgebied. Verzoeker voert geen enkel element aan waarom het hebben van een kind in Italië er *in casu* toe zou dienen te leiden dat verzoeker langer zou mogen verblijven dan dit recht op kort verblijf. Voorts werd ook geen inreisverbod opgelegd en blijkt nergens dat de bestreden beslissing verzoekers band met zijn kind in Italië zou belemmeren.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“WAT BETREFT DE TERUGLEIDING

TWEEDE MIDDEL:

- *Schending van artikel 7, tweede lid en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.*
- *Schending van de materiële motiveringsplicht.*
- *Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.*
- *Schending van art. 13 en 8 EVRM.*

Eerste onderdeel,

De beslissing steunt op artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt dat onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater de minister of zijn gemachtigde in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens kan terugleiden.

Artikel 74/14 §3 is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing.

Titel Illquater betreft de artikelen 74/10 tot en met 74/19 vreemdelingenwet.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels. Het voorbehoud is niet (voldoende) onderzocht.

Er wordt enkel gesteld dat betrokkene niet vrijwillig is vertrokken.

Er wordt gemotiveerd dat verzoeker d.d. 07.05.20 (i.e. 8 maanden voor de bestreden beslissing) een vragenlijst ontving, maar niet invulde, waardoor er in het dossier niets wijst op een familie- of gezinsleven. Hij zou ook geen bezoek in de gevangenis hebben ontvangen.

Echter, verzoeker begreep niet wat het aan hem overhandigde document inhield.

De artikelen 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet zijn niet opgenomen in dit deel van de beslissing, en evenmin wordt er impliciet naar verwezen.

Artikel 8 EVRM vereist nochtans een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat.

Er is geen belangenafweging gemaakt. Er is geen enkele melding van zijn gezinsleven. Er werd dan ook onvoldoende rekening gehouden met het familieleven van verzoeker.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Tweede onderdeel,

De beslissing kan enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Verzoeker begrijpt niet waarom in de bestreden beslissing wordt gesteld dat 'gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten' hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat verzoeker "herhaaldelijk" feiten zou hebben gepleegd. Deze motivering van verwerende partij is dan ook pertinent onjuist.

Er is bovendien nog geen definitieve veroordeling. Verzoeker heeft daarenboven een blanco strafblad.

Verzoeker betwist dan ook dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De beslissing schendt op dit punt de vermelde wettelijke bepalingen."

2.2.2. Waar verzoeker aanvoert dat met betrekking tot de terugleiding werd nagelaten te verwijzen naar artikel 74/14, §3, van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat reeds in het eerste onderdeel van de bestreden beslissing, waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend, reeds uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 74/14, §3, 1°, 2°, en 3°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/14, §3 bepaalt immers in welke gevallen geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend.

Artikel 7, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat in de artikel 74/14, § 3 bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens kan worden teruggeleid. De motiveringsplicht wordt niet geschonden doordat onder het titeltje "terugleiding" niet opnieuw expliciet wordt verwezen artikel 74/14, §3. Er wordt in dit onderdeel van de bestreden beslissing wel degelijk verwezen naar de motieven met betrekking tot het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek. Deze motivering is duidelijk en afdoende.

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet verwijst naar de artikelen 74/10 tot 74/19 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de formele motiveringsplicht enkel inhoudt dat wordt gemotiveerd omtrent de wetsbepalingen die worden toegepast. Er moet niet gemotiveerd worden omtrent de wetsbepalingen die niet worden toegepast. Indien verzoeker meent aanspraak te kunnen maken op afwijkende bepalingen, staat het hem vrij dit aan te voeren, hetgeen hij *in casu* nalaat.

Waar verzoeker wederom verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en naar artikel 8 van het EVRM verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel. Verzoeker betoogt dat er geen belangenafweging met betrekking tot zijn gezinsleven werd gemaakt, doch laat na enig concreet element aan te brengen waaruit blijkt dat hij daadwerkelijk een gezinsleven in België zou hebben.

Waar in het tweede onderdeel opnieuw wordt verwezen naar het risico voor de openbare orde, heeft de Raad er naar aanleiding van het eerste middel reeds op gewezen dat de bestreden beslissing niet enkel steunt op de motieven van openbare orde, maar ook op afdoende wijze steunt op het overschrijden van de termijn van maximaal negentig dagen voor kort verblijf op het Schengengrondgebied. Dit onderdeel kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT